

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.276 van 29 maart 2011
in de zaak A. 194.740/X-14.470.**

In zake :

1. Jozef VAN EECKHOUDT
2. Anne ADRIAENS
3. Diederik OSSIEUR
4. Greta DUSARDUYN
5. Miet METTEPENNINGEN
6. Marc GOETHALS
7. Marleen WINDEY
8. Hans DE MEYER
9. Nancy ROEGIES
10. Marc VAN DE VELDE
11. Marianne VAN DE VELDE
12. Gerard VAN DE VELDE
13. Simone DE WULF (overleden)
14. Julienne DE WULF
15. Carina POTS
16. Marc VANDENDRIESSCHE
17. Inge DE MEULEMEESTER
18. Mariette LACAYSE
19. Stijn DE KEUKELAERE
20. Eveline DEMEYER
21. Freddy ROEGIES
22. Rudi ROEGIES
23. Rita MAES
24. Firmin MINNAERT
25. Simonne VAN VOOREN
26. Alex VAN DEN BOSSCHE
27. Stijn VAN HEVELE
28. Gaston PATTYN (overleden)
Rechtsgeding hervat door :
Marie-Louise Vertriest
29. Marie-Louise VERTRIEST
30. Roger CRIEL
31. Clara INGELS
32. Rafaël DE WISPELAERE
33. Marleen RAES

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Filip De Preter
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de gemeente KAPRIJKE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Bert Roelandts en Karin De Roo
kantoor houdend te 9000 GENT
Kasteellaan 141
bij wie woonplaats wordt gekozen
 2. de deputatie van de provincieraad van
OOST-VLAANDEREN
-

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 november 2009, strekt tot de
nietigverklaring van :
 - a. het besluit van 27 augustus 2009 van de deputatie van de provincieraad van
Oost-Vlaanderen houdende de gedeeltelijke goedkeuring van het gemeentelijk
ruimtelijk uitvoeringsplan “K.M.O.-zone - containerpark - technische dienst -
brandweer” van de gemeente Kaprijke, gepubliceerd in het Belgisch
Staatsblad van 28 september 2009, en
 - b. het besluit van 27 mei 2009 van de gemeenteraad van Kaprijke houdende
definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan
“K.M.O.-zone - containerpark - technische dienst - brandweer” van de
gemeente Kaprijke.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 203.313 van 27 april 2010 is de vordering tot
schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen ingewilligd.

De eerste verwerende partij heeft een verzoekschrift tot
voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord
ingediend en de verzoekende partijen sub 1 tot 12, 14 tot 27, en 29 tot 33 hebben
een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 februari 2011.

Kamervoorzitter Roger Stevens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Filip De Preter, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Karin De Roo, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en bestuurssecretaris Kaat Van Keymeulen, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor de uiteenzetting van de feiten kan worden verwezen naar het schorsingsarrest nr. 203.313 van 27 april 2010.

IV. De regelmatigheid van de rechtspleging

4. Uit het register der overlijdensakten van de gemeente Kaprijke blijkt dat de verzoekster sub 13 is overleden op 29 mei 2010. Het rechtsgeding werd niet hervat.

Uit het register der overlijdensakten van de gemeente Kaprijke blijkt dat de verzoeker sub 28 is overleden op 20 maart 2010.

In de memorie van wederantwoord verklaart Marie-Louise Vertriest het geding te hervatten.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunten van de partijen

5.1. De eerste verwerende partij werpt de volgende exceptie op :

“De meeste verzoekers beweren eigenaar en/of bewoners te zijn van een aanpalend perceel, maar bewijzen hun eigendomsrecht niet.

Het komt aan verzoekende partijen toe om hun belang te bewijzen om twijfel daaromtrent weg te nemen. Zoniet is het beroep niet-ontvankelijk”.

5.2. De verzoekende partijen repliceren hierop het volgende :

“De tweede (lees : eerste) verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep omdat de verzoekende partijen hun ‘eigendomsrecht’ niet bewijzen.

Blijkbaar betwist de tweede (lees : eerste) verwerende partij niet dat de verzoekende partijen wonen waar zij stellen te wonen. De tweede (lees: eerste) verwerende partij is overigens perfect bij machte om dit te controleren. De verzoekende partijen hebben hun belang gesteund op hun hoedanigheid als eigenaar en/of bewoner. Het volstaat om bewoner te zijn van een woning in de onmiddellijke omgeving van het plangebied om een belang te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing”.

Beoordeling

6. De verzoekende partijen steunen hun belang op hun hoedanigheid van “eigenaar en/of bewoner van huizen en percelen binnen of net buiten de perimeter van het bestreden RUP”.

De eerste verwerende partij kan zelf op eenvoudige wijze die gegevens op hun correctheid verifiëren, zodat zij niet met goed gevolg kan aanvoeren dat geen bewijs wordt voorgelegd.

De exceptie wordt verworpen.

VI. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunten van de partijen

7.1. De verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift in het eerste middel, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, de schending aan van de artikelen 18, 24 en 33 van het decreet van “18 mei 2009” (lees : 1999) houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, van de bindende en richtinggevende bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (hierna: RSV), in het bijzonder de bindende bepalingen in verband met het buitengebied, differentiatie van de nederzettingsstructuur en de richtinggevende bepalingen inzake de differentiatie van de nederzettingsstructuur, over het concentreren van wonen en werken in de kernen en de bepaling inzake de lokale bedrijventerreinen, van de richtinggevende bepalingen van het Provinciaal Ruimtelijk Structuurplan, in het bijzonder de richtinggevende bepalingen inzake het ruimtelijk beleid inzake bedrijventerreinen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, “(d)oordat het bestreden RUP uitvoering geeft aan het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan (t)erwijl dit gemeentelijk ruimtelijk structuurplan onwettig is”.

In het tweede onderdeel van het middel voeren de verzoekende partijen aan dat het Provinciaal Ruimtelijk Structuurplan Oost-Vlaanderen (hierna : PRS Oost-Vlaanderen) onwettig is omdat het op onwettige wijze het begrip “meerkernig hoofddorp”- dat niet in het RSV voorkomt- invoert, waarbij een exclusieve bevoegdheid die via het RSV aan de provincie werd toegekend, met name de bindende selectie te maken van de hoofddorpen en de woonkernen, doorgeschoven wordt naar de gemeente. Immers, zo stellen de verzoekende partijen, door twee woonkernen te selecteren als hoofddorp wordt het aan de gemeente overgelaten om geval per geval te bepalen welke woonkern als hoofddorp kan gelden.

In plaats van duidelijk te kiezen welke kernen over een voldoende basisvoorziening beschikken (als er al een dergelijke kern is) en consequent te kiezen om één welbepaalde kern verder te ontwikkelen, wordt, zo stellen de verzoekende partijen, de bepaling van de mogelijk verder te ontwikkelen kernen overgelaten aan de gemeente, die vrij zal mogen kiezen en die deze keuze niet zal maken op grond van de motieven die de makers van het RSV voor ogen hadden. Het hanteren van het begrip “meerkernig hoofddorp” gaat verder dan het louter verfijnen van het begrippenkader van het RSV.

Deze werkwijze is in strijd met de geest van het RSV, zo stellen de verzoekende partijen nog, waarbij de aanduiding van een hoofddorp juist tot doel had te komen tot kernversterking, zijnde dus dat de aanduiding van een hoofddorp in het PRS aangeeft dat men de reeds op voldoende wijze uitgeruste kern op consequente wijze verder gaat ontwikkelen ten nadele van de andere kernen. Wanneer men bij kleinere gemeenten de mogelijke bijkomende voorzieningen ook nog eens over twee minder uitgeruste kernen gaat spreiden, wordt de kernversterking juist verhinderd bij die kernen die deze versterking het meeste nodig hebben.

Deze werkwijze is eveneens in strijd met de letter van het RSV, aangezien ze erop neerkomt dat de gemeente voor één van de belangrijkste aspecten van de kernversterking, nl. de inplanting van een lokaal bedrijventerrein, zelf mag kiezen welke kern zij als hoofddorp beschouwt.

Het PRS Oost-Vlaanderen is om de voormelde redenen onwettig, zodat ook het Gemeentelijk Ruimtelijk Structuurplan van de gemeente Kaprijke (hierna : GRS gemeente Kaprijke) dat er uitvoering aan geeft onwettig is, en zodat ook het bestreden GRUP dat op dit GRS gemeente Kaprijke is gesteund, onwettig is.

7.2. De eerste verwerende partij repliceert in de memorie van antwoord dat de selectie van de hoofddorpen in casu wel degelijk door de provincie is gebeurd, en dat de gemeente enkel de taakstelling heeft gekregen om te bepalen in welk van de twee hoofddorpen het bedrijventerrein mag worden gelokaliseerd, hetgeen tot de gemeentelijke bevoegdheid behoort.

Zij stelt dat het feit dat het RSV het begrip “meerkernig hoofddorp” niet gebruikt, niet verhindert dat de provincie een eigen beleid kan voeren bij de selectie van de hoofddorpen, op voorwaarde dat zij hierbij de principes van het RSV niet schendt. Zij verwijst hiervoor naar “alle provincies, uitgezonderd Vlaams-Brabant”, die diverse categorieën van hoofddorpen voorzien. De plannende overheid beschikt immers over een ruime beoordelingsbevoegdheid bij de toepassing van de bevoegdheden of taakstellingen uit het RSV, in concreto voor de taakstelling die de provincie heeft gekregen voor de selectie van de hoofddorpen. Overeenkomstig het RSV is de selectie van hoofddorpen een exclusieve bevoegdheid van de provincies, maar is “overleg met de gemeenten hierover noodzakelijk”.

De eerste verwerende partij voert verder aan dat het provinciale beleid omtrent meerkernige hoofddorpen en de selectie van Lembeke en Kaprijke als meerkernig hoofddorp, het RSV niet schenden. Zij stelt dat moet worden uitgegaan van de juiste interpretatie van het begrip “meerkernig hoofddorp” zoals bepaald in het PRS, zijnde een “RSV-conforme interpretatie”. Volgens het RSV onderscheidt een hoofddorp zich niet enkel van een woonkern omwille van de inplantingsmogelijkheid van een lokaal bedrijventerrein, maar voorziet het bovendien dat “bijkomende ruimtebehoefte in het buitengebied voor onder meer dienstverlening, kleinhandel en lokale economie” in de hoofddorpen moet worden gelokaliseerd. De “juiste” interpretatie komt er op neer dat “de provincie met een meerkernig hoofddorp binnen een gemeente twee hoofddorpen selecteert, maar dat slechts één ervan een ‘volwaardig’ hoofddorp kan zijn – d.w.z. met de mogelijkheid om een lokaal bedrijventerrein te huisvesten – en dat het andere hoofddorp slechts een ‘hoofddorp light’ is, waarbij geen bedrijventerrein kan worden voorzien maar dus wél ‘bijkomende ruimtebehoefte in het buitengebied voor onder meer dienstverlening, kleinhandel en lokale economie’”.

7.3. De tweede verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat, gelet op de vage definitie van het begrip “hoofddorp” in het RSV, aan de provincies een grote mate van beleidsvrijheid is gegeven om de selectiemethodiek en de selectiecriteria verder uit te werken, alvorens daadwerkelijk het selecteren van hoofddorpen uit te voeren. Daarbij zijn de

provincies niet beperkt tot criteria in verband met de uitrustingsgraad. De in het PRS Oost-Vlaanderen gehanteerde criteria zijn niet kennelijk onredelijk te noemen, en hebben ertoe geleid dat voor Kaprijke werd geopteerd voor een “meerkernig hoofddorp”. Dit begrip houdt in dat de beide kernen, zijnde Lembeke en Kaprijke, zich gezamenlijk kunnen ontwikkelen als hoofddorp. Het is niet zo dat elk van die kernen als hoofddorp kan gelden, maar wel dat ze samen een hoofddorp vormen. De categorie “meerkernig hoofddorp” is geen nieuwe categorie waarmee de provincie ontsnapt aan haar verplichting om hoofddorpen te selecteren, maar een subcategorie onder de hoofddorpen, met name hoofddorpen met meerdere kernen. Het is niet correct, aldus de tweede verwerende partij, te stellen dat de gemeente door het kiezen van de inplantingsplaats van het lokale bedrijventerrein in Kaprijke, meteen ook Kaprijke als hoofddorp zou selecteren. De selectie van beide woonkernen als hoofddorp door de provincie blijft ook na de keuze van de inplantingsplaats onverminderd gelden, waardoor beide woonkernen zich verder mogen ontwikkelen als gezamenlijk hoofddorp.

7.4. In de memorie van wederantwoord stellen de verzoekende partijen nog dat een hoofddorp, luidens het RSV, duidelijk bestaat uit één woonkern, en dat het strijdig is met het RSV dat twee woonkernen samen een hoofddorp zouden vormen. De poging van de tweede (lees : eerste) verwerende partij om een wettige invulling te geven aan het begrip meerkernig hoofddorp, door te stellen dat de deputatie beide kernen als hoofddorp heeft willen beschouwen, gaat niet op omdat de tekst van het PRS duidelijk stelt dat beide kernen samen het hoofddorp vormen, wat op zich niet kan.

7.5. In haar laatste memorie stelt de tweede verwerende partij nog het volgende :

“Inmiddels heeft de Vlaamse regering op 17 december jl. het addendum op het RSV definitief vastgesteld.

In het richtinggevend gedeelte (p. 10-11) staat het volgende te lezen :

‘De onderstaande tekst geeft een aanvulling op Deel 2 – III.2. Buitengebied – 5.1 ‘Differentiatie van de nederzettingsstructuur’, opsommingsonderdeel ‘De kernen’ (p. 402-403). (...)’

Tot de hoofddorpen worden ook meervoudige hoofddorpen gerekend. Er is sprake van een meervoudig hoofddorp als er niet één kern is met een uitrustingsgraad die het vereiste niveau bereikt, maar wel meerdere kernen die in elkaars nabijheid zijn gelegen en die te samen het vereiste uitrustingsniveau bereiken.’

In het besluit van de Vlaamse regering tot definitieve vaststelling staat hierover het volgende :

‘In het addendum wordt, in opvolging van rechtspraak, verduidelijkt dat de selectie van meervoudige hoofddorpen strookt met het RSV’.

De nieuw toegevoegde alinea in het RSV dient dan ook beschouwd te worden als een interpretatieve alinea, die wenst te remediëren aan de uitspraak in het schorsingsarrest van deze zaak. Vaststellende dat de techniek in meerdere provinciale structuurplannen gebruikt is en niet in strijd is met de opties en de filosofie van het RSV, wordt ze alzo bevestigd.

Deze alinea zorgt dan ook voor de nodige duidelijkheid omtrent de desbetreffende bindende bepalingen in het RSV.

Voor zover deze alinea als een nieuwe bepaling beschouwd zou moeten worden, quod non, hebben verzoekende partijen geen belang meer bij het middel. Bij een nieuwe beslissing zal immers ook aan het addendum van het RSV getoetst moeten worden, waardoor de problematiek van de meerkernige hoofddorpen geen rol meer kan spelen”.

Beoordeling

8.1. In het RSV, zoals het gold ten tijde van zowel het nemen van de bestreden besluiten, als van het nemen van het PRS Oost-Vlaanderen, wordt in het bindend gedeelte het volgende gesteld :

“In het buitengebied worden qua nederzettingsstructuur de volgende beleidscategorieën onderscheiden:

- kernen : hoofddorpen en woonkernen;
- linten;
- bebouwd perifeer landschap;
- verspreide bebouwing.

De provincie selecteert in het provinciaal ruimtelijk structuurplan in bindende bepalingen de hoofddorpen en de woonkernen”.

In het richtinggevend gedeelte van het RSV wordt het volgende bepaald :

“– De kernen

Dat zijn de hoofddorpen en de woonkernen.

Het Nationaal Instituut voor Statistiek definieert de woonkern als volgt:

‘De woonkern of morfologische agglomeratie is het landschapsdeel dat aaneensluitend bebouwd is door huizen met hun hovingen,

openbare gebouwen, kleine industriële of handelsuitrustingen met inbegrip van de tussenliggende verkeerswegen, parken, sportterreinen, enz. Het wordt begrensd door landbouwgrond, bossen, braak en woeste gronden waartussen zich eventueel een ‘verspreide bebouwing’ bevindt. Zowel steden, dorpen als gehuchten kunnen woonkernen vormen. Ze kunnen ook de vorm aannemen van de in ons land zo veelvuldig voorkomende lintbebouwing’.

Een hoofddorp is een woonkern die minstens over een voldoende uitrustingsgraad beschikt. Basis voor de selectie van de hoofddorpen is de wetenschappelijke analyse die werd opgenomen in de documenten ‘De invloedssferen der centra en hun activiteitsstructuren’ opgemaakt door M. Goossens en H. Van Der Haegen in de Atlas van België, en ‘De spreiding en het relatiepatroon van de Belgische nederzettingen in 1980 met kaarten buiten tekst’, opgemaakt door H. Van Der Haegen, M. Pattyn en S. Rousseau.

(...)

In het provinciaal ruimtelijk structuurplan wordt de bindende selectie gemaakt van de hoofddorpen en de woonkernen. Overleg met de gemeenten is noodzakelijk.

(...)

Ook in de kernen van het buitengebied moet een multifunctionele ontwikkeling en het verweven van functies en activiteiten voorop staan. Daarom wordt de bijkomende ruimtebehoefte in het buitengebied voor onder meer dienstverlening, kleinhandel en lokale economie in het hoofddorp gelokaliseerd, weliswaar op het niveau van het hoofddorp. Dit is ook het geval voor de landbouwactiviteiten.

Lokale bedrijventerreinen, in principe aansluitend bij het hoofddorp, kunnen aan de ruimtebehoefte voor economische activiteiten voldoen”.

De bindende en de richtinggevende gedeelten van het RSV geven de provincies aldus de bevoegdheid om in het provinciaal ruimtelijk structuurplan de hoofddorpen te selecteren.

Overeenkomstig het richtinggevend gedeelte van het RSV wordt, wat het buitengebied betreft, de bijkomende ruimtebehoefte voor onder meer dienstverlening, kleinhandel en lokale economie in een hoofddorp gerealiseerd en sluiten lokale bedrijventerreinen in principe aan bij de hoofddorpen.

Toegespitst op de voorliggende zaak moet uit de bovenvermelde bepalingen van het RSV worden afgeleid dat, wat het buitengebied - waartoe de gemeente Kaprijke behoort- betreft, lokale bedrijventerreinen in beginsel in of bij een hoofddorp moeten worden gerealiseerd, en dat het de provincie is die in het PRS de hoofddorpen selecteert.

8.2. In het richtinggevend gedeelte van het PRS Oost-Vlaanderen wordt het begrip “meerkernig hoofddorp” gehanteerd. Dit wordt als volgt gedefinieerd :

“Meerkernige hoofddorpen zijn de woonkernen binnen eenzelfde gemeente die samen het statuut van één hoofddorp hebben. De gemeente kan zelf beslissen in welke kern het lokale bedrijventerrein aangelegd kan worden en geeft die keuze aan in haar ruimtelijk structuurplan”.

De keuze om de gemeente Kaprijke als een “meerkernig hoofddorp” aan te wijzen wordt in het PRS Oost-Vlaanderen als volgt gemotiveerd :

“Selectie van hoofddorpen

Uit de woonkernen werden een aantal hoofddorpen geselecteerd. Hierbij werd ervoor gezorgd dat elke gemeente die geen deel uitmaakt van een stedelijk gebied, minstens over één hoofddorp beschikt. Meestal werd dan de grootste kern gekozen.

In Lierde werd geopteerd voor een meerkernig hoofddorp, met name Sint-Maria-Lierde, Sint- Maria-Lierde Station en Sint-Martens-Lierde. Deze gemeente heeft immers geen uitgesproken hoofdkern, zodat een selectie van één hoofddorp enkel arbitrair zou kunnen gebeuren. De gemeente is echter te klein om meerdere hoofddorpen aan te duiden, zodat hier voor een meerkernig hoofddorp geopteerd werd. Specifiek wat de lokale bedrijventerreinen betreft, kan de gemeente zelf de lokalisatie bepalen. Om dezelfde redenen werden Balegem en Scheldewindeke in Oosterzele, Lembeke en Kaprijke in Kaprijke en Eke en Nazareth in Nazareth als meerkernige hoofddorpen geselecteerd. In Herzele werden Hillegem en Borsbeke eveneens als meerkernige hoofddorpen geselecteerd vanwege het feit dat beide dorpen morfologisch niet duidelijk van elkaar te scheiden zijn”.

In het bindend gedeelte van het PRS Oost-Vlaanderen wordt de gemeente Kaprijke, met de kernen Kaprijke en Lembeke, als “meerkernig hoofddorp” aangewezen.

8.3. Het dient vooreerst te worden vastgesteld dat het RSV noch het begrip “meerkernig hoofddorp”, noch het begrip “hoofdkern” kent.

Een lokaal bedrijventerrein moet volgens het RSV in het buitengebied in beginsel aansluiten bij een hoofddorp.

Een hoofddorp is, steeds volgens het RSV, “een woonkern die minstens over een bepaalde uitrustingsgraad beschikt”.

Hoofddorpen moeten dus geselecteerd worden uit woonkernen. Daarbij volstaat het dat het een woonkern betreft met “minstens een bepaalde uitrustingsgraad”. Het PRS Oost-Vlaanderen gaat er dan ook ten onrechte van uit dat de notie hoofddorp, zoals omschreven in het RSV, in functie staat van de aanwezigheid van een “hoofdkern”, laat staan een “uitgesproken” hoofdkern. De gebeurlijke feitelijke afwezigheid van een dergelijke “hoofdkern”, en het mogelijk gegeven dat de kernen Kaprijke en Lembeke een gelijkwaardig uitrustingsniveau hebben, kan dan ook niet tot gevolg hebben dat de provincie haar bevoegdheid inzake de selectie van een hoofddorp, en bijgevolg inzake de keuze van de woonkern waarbij een lokaal bedrijventerrein mag worden ingeplant -welke keuze haar door de bindende bepalingen van het RSV is toevertrouwd- aan de gemeente mag overdragen.

In casu is dit nochtans gebeurd, nu het PRS Oost-Vlaanderen in wezen de keuze van het hoofddorp en derhalve van de lokatie van het lokaal bedrijventerrein, aan de gemeente Kaprijke heeft overgelaten.

De hiertoe gebruikte techniek van de invoering van het begrip “meerkernig hoofddorp” is dan ook geenszins een verfijning van het instrumentarium dat het RSV ter beschikking stelt, en stelt evenmin een “subcategorie” in, noch kan dit worden gezien als de invulling door de provincie van “een eigen beleid” rond haar bevoegdheid, doch houdt integendeel een afwijking van de bindende bepalingen van het RSV in.

De stelling van de eerste verwerende partij dat dient te worden uitgegaan van een “RSV-conforme interpretatie” van het begrip “meerkernig hoofddorp”, welke inhoudt dat er een onderscheid kan gemaakt worden tussen een “volwaardig” hoofddorp en een “hoofddorp light” vindt geen steun in het RSV. De door haar in de memorie van antwoord weergegeven interpretatie gaat overigens uitdrukkelijk in tegen de interpretatie die zij zelf gaf in het richtinggevend gedeelte van het GRS Kaprijke, waarin wordt gesteld dat “ten gevolge van het voorstel tot inplanting van het lokaal bedrijventerrein nabij de kern van Kaprijke (...) Kaprijke (bijgevolg) als hoofddorp (wordt) weerhouden en Lembeke (...) dan een woonkern (wordt)”.

Het gegeven dat ook andere provincies een soortgelijke techniek hebben ontwikkeld, is uiteraard irrelevant met betrekking tot de vraag of die techniek al dan niet wettig is.

Dat de gemeente bevoegd is voor de afbakening van lokale bedrijventerreinen, maakt haar niet bevoegd om, in strijd met de uitdrukkelijke bewoordingen van de bindende bepalingen van het RSV, in de plaats van de provincie, het hoofddorp te selecteren waarbij dat terrein dient aan te sluiten.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is gegrond.

8.4. In zoverre door de tweede verwerende partij in de laatste memorie wordt verwezen naar “het addendum op het RSV”, waarin thans het begrip “meervoudig hoofddorp” wordt ingevoerd, kan dit addendum, gelet op de bespreking van het middelonderdeel, niet anders worden begrepen dan als een wijziging van het oorspronkelijke RSV, en dus niet als een loutere verduidelijking of interpretatie van het RSV, zoals de verwerende partijen in hun laatste memorie en ter terechtzitting voorhouden.

8.5. Waar de tweede verwerende partij in de laatste memorie nog het belang van de verzoekende partijen bij het middel betwist, stellende dat “bij een nieuwe beslissing (...) ook aan het addendum van het RSV getoetst (zal) moeten worden, waardoor de problematiek van de meerkernige hoofddorpen geen rol meer kan spelen”, kan de Raad van State thans niet vooruitlopen op wat de bevoegde overheden terzake zouden beslissen, noch, a fortiori, op de wettigheid van die te nemen besluiten, noch, bijvoorbeeld, op de vraag of het PRS Oost-Vlaanderen zal moeten worden getoetst aan de op het ogenblik van het vaststellen en goedkeuren ervan geldende bepalingen van het RSV, noch, gebeurlijk, op de vraag of het PRS Oost-Vlaanderen thans de toets van het aangevulde RSV doorstaat.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt :

- a. het besluit van 27 augustus 2009 van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen houdende de gedeeltelijke goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “K.M.O.-zone - containerpark - technische dienst - brandweer” van de gemeente Kaprijke, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 28 september 2009, en**
- b. het besluit van 27 mei 2009 van de gemeenteraad van Kaprijke houdende definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “K.M.O.-zone - containerpark - technische dienst - brandweer” van de gemeente Kaprijke.**

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het sub a vernietigde besluit.

3. De eerste verwerende partij en het Vlaamse Gewest worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 11.550 euro, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig maart 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,

kamervoorzitter,

Johan Bovin,

staatsraad,

Jan Clement,

staatsraad,

bijgestaan door

Astrid Truyens,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens